

KAPITOLA 1

Šátek, který mi dala, byl čistý, ale přesto páchl po krvi. Mně to však nevadilo. Beztak jsem měla krev všude na oblečení. Rudá samozřejmě patřila mně. Ta stříbrná pak mnohým dalším. Evangelině, Ptolemovi, nymfovi, všem, kdo se mě v aréně pokusili zabít. Někaká patrně patřila i Calovi. Tam na písku dost krvácel, pořezaný a pohmožděný těmi, kteří se měli stát našimi katy. Teď seděl proti mně, zíral na zem a čekal, až jeho zranění projdou pomalým procesem přirozeného uzdravování. Podívala jsem se na jednu z mnoha ran na své paži, patrně od Evangeliny. Byla čerstvá a dost hluboká na to, aby mi po ní zůstala jizva. Někde hluboko mě ta představa těšila. Ten zubatý šrám nezmizí jako mávnutím kouzelného proutku pod chladným dotekem léčitele. Cal a já už jsme nepatřili do světa Stříbrných. Nebyl tu nikdo, kdo by jednoduše smazal naše poctivě vydobyté jizvy. Unikli jsme. Tedy alespoň já jsem unikla. Calovi připomínala pouta na rukou, že on je vězněm.

Farley do mě překvapivě jemně štouchla. „Zakryj si tvář, blýskající holčičko. Hledají tě.“

Pro jednu jsem udělala, co mi řekla. Po mně si uvázali rudé šátky přes nos a ústa i ostatní. S odhalenou tváří zůstal jen Cal, ale ne na dlouho. Nebránil se, když mu Farley zavázala šátek za ušima, takže vypadal jako jeden z nás.

Kdyby to jen byla pravda.

Hučení elektřiny mi rozproudilo krev a přivedlo mou pozornost zpět k pulzujícímu, skřípajícímu podzemnímu vlaku. Vezl nás neúprosně dál a dál, do města, které dřív bývalo přístavem. Zuřivě uháněl po starých kolejích jako rorýs otevřenou krajinou. Zaposlouchala jsem se do skřípění kovu – pronikalo mi až do morku kostí, kde se mi začínala usazovat studená bolest. Můj hněv nebo má síla z arény sejevily jako vzdálená vzpomínka, po které zůstaly jen bolest a strach. Mohla jsem si pouze představovat, na co asi myslí Cal. Přišel o všechno, o všechno, co mu kdy bylo drahé. O otce, bratra, království. Nechápala jsem, jak se mu daří zůstat v klidu až na pohupování způsobené rychlým vlakem.

Důvod našeho spěchu mi ale nikdo nemusel vysvětlovat. Stačilo se podívat na Farley a členy Šarlatové hlídky napjaté jako struny. *Pořád jsme na útěku.*

Maven tudy už jel a vydá se sem znovu. Tentokrát již s vojskem, se svou matkou a s novou korunou. Ještě včera byl princem, dnes už je z něj ale král. Myslela jsem si, že byl mým přítelem, mým zaslíbeným, teď už ale znám pravdu. Už vím, že ho mám nenávidět, že se ho mám bát. Kvůli koruně napomáhal vraždě vlastního otce a celý zločin hodil na vlastního bratra. Ví, že radiace obklopující zničené město je jen lež, podfuk. Ví, kam vlak míří. Útočiště, které Farley vybudovala, už není bezpečné, ne pro nás. *Ne pro mě.* Už teď se možná řítíme do pasti.

Někdo vycítil mou úzkost a položil mi ruku na ramena. *Shade.* Pořád nemůžu uvěřit, že můj bratr je tady, živý, a co je nejzvláštnější, že je stejný jako já. Rudostříbrný. A silnější než příslušníci obou ras.

„Nedovolím jim, aby se tě znovu zmocnili,“ zašeptal tak tiše, že jsem mu sotva rozuměla. Loajalita k čemukoli jinému než k Šarlatové hlídce, dokonce i k rodině, je nejspíš zakázaná. „To ti slibuju.“

Jeho přítomnost byla uklidňující a vracela mě zpět v čas. Do časů ještě před jeho odvodem, do deštivého jara, kdy jsme mohli předstírat, že jsme děti. Kdy neexistovalo nic než bláto, vesnice a náš hloupý zvyk nestarat se o budoucnost. Teď byla ale budoucnost to jediné, na co jsem dokázala myslet, přemýšlela jsem, po jakých temných cestách se kvůli mým činům budeme muset vydat.

„A co budeme dělat teď?“ Otázku jsem směřovala na Farley, očima jsem ale vyhledala Kilorna. Stál jí po boku jako svědomitý strážce se zaťatými čelistmi a zkrvavenými obvazy. A to byl ještě před nedávnem rybářským učněm. Stejně jako Shade mi sem ani on nezapadal, jako by byl duch z dávných časů.

„Vždycky je kam utéct,“ odpověděla Farley, která se víc než na co jiného soustředila na Cala.

Čekala, že bude bojovat, že se postaví na odpor, on ale neudělal ani jedno.

„Hlídej ji,“ řekla Farley, když se po dlouhé chvíli ticha otočila k Shadeovi. Můj bratr přikývl a jeho ruka na mých ramenou jako by ztěžkla. „Nesmíme ji ztratit.“

Nejsem generál ani taktik, přesto mi její úvahy byly jasné. Jsem bo-hyně blesku. Lidé znají mé jméno, vědí, jak vypadám a co dovedu. Jsem cenná, mocná a Maven by udělal cokoli, aby mi zabránil vrátit úder. Neměla jsem ani ponětí, jak by mě bratr mohl uchránit před zvrá-ceným králem, ačkoli je jako já, ačkoli je ten nejrychlejší člověk, jakého jsem kdy viděla. Musím ale věřit, i když se mi to jeví jako zázrak. Ko-neckonců, stala jsem se svědkem už tolika neuvěřitelných věcí. Nějaký další útěk by oproti nim byl to nejmenší.

Vlakem se rozlehlo cvakání zbraní, jak se členové hlídky připravovali. Kilorn se trochu kolébavým krokem přesunul ke mně. Něžně se

na mě podíval. Pokusil se o úšklebek, aby mě rozesmál, jenže jasně zelené oči zůstaly vážné a vyděšené.

Naproti tomu Cal jen tiše seděl, téměř klidně. Přestože právě on měl největší důvod k obavám, spoutaný, obklopený nepřáteli, pronásledovaný vlastním bratrem, vypadal pokojně. Nepřekvapovalo mě to. Je to rozený a vycvičený voják. Válce rozumí a my rozhodně ve válce jsme.

„Doufám, že nemáte v úmyslu bojovat,“ promluvil poprvé za těch mnoho dlouhých minut. Díval se na mě, jeho slova ale patřila Farley. „Doufám, že se chystáte utéct.“

„Šetři dech, Stříbrný.“ Vypadala nebojácně. „Vím, co dělat.“

Nedokázala jsem mlčet. „To on taky.“ Zpražila mě pohledem, ale já už zvládla i horší. Ani jsem nemrkla. „Cal ví, jak bojují, ví, co udělají, aby nás zastavili. Využij toho.“

Jaké to je, cítit se využívat? Tahle slova na mě vyštěkl v žaláři pod Kostnicí a mně se z nich chtělo umřít. Teď mi už ale skoro ani nepřišla kousavá.

Farley nic neříkala, což Calovi stačilo.

„Určitě použijí Úrazníky,“ řekl vážně.

Kilorn se hlasitě zasmál. „K čemu jim budou kytky?“

„To jsou stíhačky,“ upřesnil Cal s opovržlivým pohledem. „Oranžová křídla, stříbrný trup, jednomístná kabina, snadno manévrovatelné, ideální pro útok ve městě. Každá nese čtyři rakety. Krát jedna peruť, to máme čtyřicet osm raket, kterým budete muset utéct, plus lehká munice. Dokážete to?“

Nikdo neodpověděl. *Ne, to nedokážeme.*

„Ale Úrazníky budou ta nejmenší starost. Budou jen kroužit, zajistí oblast a udrží nás na místě, dokud nedorazí pozemní jednotky.“ Sklopil oči a rychle přemýšlel. Přemýšlel, co by udělal on, kdyby stál na druhé straně barikády. Kdyby byl králem on, a ne Maven. „Obklíčí nás a stanoví si podmínky. Mare a já za váš útěk.“

Další oběť. Pomalu jsem se nadechla. Ještě dnes ráno, včera, před vším tímhle šílenstvím bych se klidně nechala vyměnit jen proto, abych zachránila Kilorna a bratra. Ale teď... teď jsem jedinečná. Teď musím chránit ostatní. Teď se nemůžu ztratit.

„S tím nesmíme souhlasit,“ konstatovala jsem. Hořká pravda. Kilornův pohled mě tížil, ale já nezvedla oči. Nedokázala jsem pohlédnout na to odsouzení v jeho očích.

Cal tak tvrdý nebyl. Souhlasně přikývl. „Král neočekává, že se vzdáme,“ pokračoval. „Stíhačky nás budou ostřelovat a ty, kteří přežijí, pak zlikvidují ostatní. Bude to jen obyčejný masakr.“

Farley je hrdá dívka a zůstala jí i teď, když byla tak strašně zahnaná do kouta. „Co teda navrhuješ?“ zeptala se a sehnula se ke Calovi. Z jejích slov čišelo pohrdání. „Úplnou kapitulaci?“

Calovi přeběhlo po tváři něco jako znechucení. „Maven vás stejně zabije. V cele nebo na bitevním poli, nikomu z nás nedovolí žít.“

„Pak bude lepší, když zemřeme v boji.“ Kilornův hlas zněl silněji, než by měl. Ruce se mu ale třáslly. Vypadal jako ostatní povstalci, odhodlaný udělat pro naši věc cokoli, přesto se ale bál. Pořád to byl jen osmnáctiletý kluk, který měl příliš mnoho důvodů žít a příliš málo důvodů zemřít.

Cal se Kilornovu nucenému, ale nestoudnému prohlášení vysmál, nic víc už ale neřekl. Věděl, že podrobnější popis naší blížící se smrti nikomu nepomůže.

Jenomže Farley jeho pocity nesdílela a jen mávla rukou, jako by ani jednoho z nich nebrala vážně. Shade stojící za mnou vypadal stejně odhodlaně. Věděli něco, co my ne. Něco, co nám ještě neprozradili. Maven nám všem dal lekci v tom, jak draze se platí důvěra ve špatnou osobu.

„Nebudeme to my, kdo dnes zemře.“ To bylo jediné, co řekli, než zamířili k lokomotivě. Farleyiny kroky zněly na kovové podlaze jako rány kladivem a z každého z nich prýštila tvrdohlavá odhodlanost.

Že vlak zpomaluje, jsem poznala ještě dřív, než jsem to skutečně ucítila. Když jsme vjeli do podzemní stanice, proudění elektřiny začínalo slábnout. Co na nás čekalo na obloze nad námi, zda bílá mlha, nebo oranžové stíhačky, to jsem nevěděla. Ostatní to zjevně netížilo, jelikož z podzemního vlaku všichni vystoupili s velkým odhodláním. V tom tichu, s maskami a se zbraněmi vypadali členové hlídky jako skuteční vojáci, ale já znala pravdu. Tomu, co se blížilo, nemohli čelit.

„Připrav se,“ zašeptal mi Cal do ucha a mně přeběhl mráz po zádech. Připomnělo mi to dávno minulé dny, kdy jsme tančili za svitu měsíce. „Nezapomeň, jak jsi silná.“

Kilorn se protáhl ke mně a rozdělil nás dřív, než jsem mohla Calovi říct, že má síla a schopnosti jsou to jediné, čím jsem si momentálně jistá. Elektřina pulzující v mých žilách byla možná tou jedinou věcí na světě, které jsem mohla věřit.

Chtěla jsem věřit Rudé hlídce a rozhodně Shadeovi a Kilornovi, ale nemohla jsem si to dovolit. Ne po tom, do čeho nás dostala má *šlepará* důvěra k Mavenovi. A Cal už vůbec nepřicházel v úvahu. Byl to vězeň, Stříbrný, nepřítel, který by nás zradil, kdyby mohl, kdyby měl kam jinam utéct. Přesto jsem pořád cítila, že mě k němu něco táhne. Pořád jsem si pamatovala toho vážného kluka, který mi dal stříbrnou minci, když jsem nebyla nic. Změnil mou budoucnost a zničil tím svou vlastní.

Navíc jsme v jednom byli spojenci. Bylo to složité spojenectví zrozené v krvi a zradě. Společně jsme stáli proti Mavenovi, proti všem, kteří nás oklamali, proti hroučícímu se světu.

Čekalo na nás ticho. V troskách Naercey se válela vlhká šedá mlha, díky níž bylo nebe tak nízké, že jsem se ho mohla snad i dotknout. Byla studená, předznamenávala podzim, období změny a smrti. Obloha zatím zůstávala klidná, nikde žádné stíhačky, které by shazovaly ničivý déšť raket na už rozbořené město. Farley udala rychlé tempo a vydala se od

kolejí k široké opuštěné ulici. Rozvaliny kolem se tyčily jako nějaký kaňon, ještě temnější a rozbitější, než jsem si pamatovala.

Zamířili jsme na východ, k zamlženému pobřeží. Nad námi se skláněly vysoké, polozbořené budovy, jejich okna připomínala oči, které nás sledují. V jejich troskách a temných koutech mohli čekat Stříbrní, připraveni Šarlatovou hlídku povraždit. Maven by mě určitě přiměl sledovat, jak jednoho po druhém zabíjí. Luxus rychlé klidné smrti by mi neposkytl. *Ale mohlo by to být ještě horší*, došlo mi. *Nemusel by mi vůbec dovolit zemřít*. Při té myšlence mi tuhla krev v žilách jako při ledovém doteku nějakého Stříbrného. Jakkoli mi Maven lhal, pořád jsem znala malý kousek jeho srdce. Pamatovala jsem si, jak mě skrz mříže cely popadl a držel mě roztrášenýma rukama. A pamatovala jsem si to jméno, které si s sebou nesl, které mi připomínalo, že mu v hrudi stále ještě bije srdce. *Jmenoval se Thomas a já se díval, jak umírá*. Toho chlapce nemohl zachránit. Mě ale může, byť zvráceným způsobem.

Ne. Takové uspokojení mu nikdy nedopřeji. To raději zemřu.

Jenže jakkoli jsem se snažila, nedokázala jsem zapomenout na stín člověka, jehož jsem v něm viděla. Na toho ztraceného a zapomenutého prince. Přála jsem si, aby existoval. Aby existoval i jinde než v mých vzpomínkách.

Ruinami Naercey se nesla zvláštní ozvěna, tišší, než by měla být. Trhla jsem sebou, když mi došlo proč. *Uprchlíci už jsou pryč*. Žena, která zametala hromady popela, děti, které se schovávaly v příkopech, stíny mých rudých bratrů a sester, všichni utekli. Nezbyl nikdo než my.

„O Farley si myslí, co chceš, ale pamatuj si, že není hloupá,“ odpověděl mi Shade na mou otázku ještě dřív, než jsem se stačila zeptat. „Dala příkaz k evakuaci už minulou noc, poté co utekla z Archeonu. Myslela si, že ty nebo Maven při mučení promluvíte.“

Tak to se spletla. Mavenu nikdo mučit nemusel. Všechny informace i svou mysl poskytl zcela dobrovolně. Pustil si do hlavy matku, celé jí

to tady ukázal. Podzemní vlak, tajné město i ten *seznam*. Teď to všechno patří jí, stejně jako jí odjakživa patřil i on.

Za námi kráčeli vojáci Šarlatové hlídky, chaotická řada ozbrojených mužů a žen. Kilorn šel hned za mnou, očima kmítal sem a tam. Farley udávala směr. Hned za ní vedli dva statní vojáci Cala. Pevně ho drželi za paže. S rudými šátky vypadali jako přízraky z nočních můr. Zbylo nás už ale tak málo, možná třicet, a všichni jsme byli zranění. Tak málo přežilo.

„Není nás dost na to, abychom tohle povstání udrželi při životě, i kdyby se nám podařilo znovu utéct,“ pošeptala jsem bratrovi. Můj hlas se skoro ztratil v mlze, ale on mě i tak slyšel.

V koutku úst mu maličko zaškubalo, jak se chtěl usmát. „To není tvoje starost.“

Než jsem se ho mohla vyptávat dál, voják před námi se zastavil. A nebyl jediný. Farley v čele zvedla pěst a zírala do nehybného šedého nebe. Ostatní její pohled následovali a pátrali po tom, co jsme ještě neviděli. Jen Cal klopil dál oči k zemi. Ten už věděl, jak náš osud vypadá.

Najednou se z mlhy ozval vzdálený, nelidský jekot. Mechanický a nepřetržitý zvuk. Kroužil nad námi. A ne jediný. Nebem se prohnalo dvanáct šípům podobných stínů, jejichž oranžová křídla se objevovala a znovu mizela v oblacích. Nikdy předtím jsem stíhačku pořádně neviděla, ne z takové blízkosti nebo jinak než pod rouškou noci, takže mi úplně spadla čelist, když se před námi objevily. Farley štekala na své vojáky nějaké rozkazy, já ji ale neslyšela. Příliš jsem se soustředila na nebe a sledovala okřídlenou smrt kroužící nad našimi hlavami. Stejně jako Calova motorka byly i ty létající stroje krásné, ze skla a oceli neuvěřitelných tvarů. V jejich stavbě měl nejspíš prsty nějaký magnetron. Jak jinak by mohlo něco kovového *létat*? Pod křídly jiskřily modře lakované motory. Elektrické. Slabě jsem vnímala jejich jiskření, jako závan dechu na kůži, byly ale příliš vzdálené na to, abych je dokázala nějak ovlivnit. Mohla jsem se na ně jen s hrůzou dívat.

Bzučely a kroužily kolem Naercey, aniž by jedinkrát uvolnily kruhové sevření. Mohla jsem téměř předstírat, že jsou neškodné, že jde jen o zvědavé ptáky, kteří se slétni podívat na zapomenuté pozůstatky povstání. Pak nám ale nad hlavami prolétla střela z šedého kovu. Z ocasu se jí kouřilo a letěla tak rychle, že ji téměř nešlo postřehnout. Zasáhla budovu stojící dál od nás u silnice a zmizela v jejích útrobách jedním z rozbitých oken. O zlomek vteřiny později vyšlehla červenooranžová záře, která spolkla celé jedno patro již hroutícího se domu. Začal padat sám na sebe a jeho tisíc let staré podpěry se lámaly jako párátko. Celá budova se začala naklánět a padat tak pomalu, jako by to ani nebyla pravda. Když dopadla na cestu před námi, kterou zahradila, cítila jsem to dunění až v kostech. Obklopil nás prach a kouř, já se ale neskrčila. Něco takového už mě teď nevyděsí.

Cal ustál ten šedohnědý oblak spolu se mnou, ačkoli jeho hlídači se příkrčili. Naše oči se na vteřinu střetly a jemu poklesla ramena. Byl to jediný náznak porážky, který mi dovolil spatřit.

Farley popadla nejbližší členku hlídky a postavila ji zpět na nohy. „Rozpýlte se!“ křičela a ukazovala na uličky všude kolem nás. „Na sever, k podzemním chodbám!“ Současně ukazovala na své poručičky a říkala jim, kam mají jít. „Shade, k parku!“ Můj bratr přikývl, věděl, co tím Farley myslela. Vtom se jednou z blízkých budov prohnala další střela, která její hlas přehlušila. Nebylo ale těžké pochopit, co křičí.

Utíkejte.

Jedna má část chtěla držet pozice, zůstat a bojovat. Můj fialovobílý blesk by ze mě určitě udělal cíl a odvedl pozornost stíhaček od prchajících členů Šarlatové hlídky. Možná bych dokonce zvládla jednu nebo dvě sundat. To ale nešlo. Jsem cennější než zbytek, než rudé šátky a obvazy. Shade a já musíme přežít, když už ne kvůli naší věci, pak kvůli ostatním. Kvůli tomu seznamu stovek dalších, jako jsme my, kteří zemřou, pokud neuspějeme.

Shade to věděl stejně dobře jako já a vzal mě za ruku. Jeho sevření bylo tak pevné, až mi pohmoždil dlaň. Bylo až příliš snadné držet s ním krok, nechat ho vést mě pryč ze široké ulice do šedozelené změti pře-rostlých stromů prodírající se do ulice. Čím jsme byli hlouběji, naráželi jsme na stále hustší porost kmenů, spletených dohromady jako deformované prsty. Tisíc let nulové péče vytvořilo z toho malého zeleného plácku mrtvou džungli. Skryli jsme se pod ní, až už jsme stíhačky kroužící stále blíž a blíž jenom slyšeli. Kilorn nikdy nezůstával příliš pozadu. Na chvíli jsem mohla předstírat, že jsme zase doma, jen tak se procházíme po Pilotách a hledáme nějakou zábavu nebo potíže. Teď jako bychom nacházeli jen samé potíže.

Když se Shade zastavil a zaryl se patami do bláta, mohla jsem se konečně rozhlédnout kolem. Kilorn zabrzdil vedle nás, se zbraní zbytečně namířenou vzhůru, nikdo další už nás ale nesledoval. Už jsem ani nedohlédla na tu ulici, na rudé šmouhy mizející v troskách.

Shade pohlédl skrz husté větve stromů k nebi. Díval se na stíhačky a čekal, až zmizí z dosahu.

„Kam to jdeme?“ zeptala jsem se ho bez dechu.

Místo něj mi ale odpověděl Kilorn. „K řece. A potom k moři. Můžeš nás tam vzít?“ dodal ještě a podíval se na Shadeovy ruce, jako kdyby jeho schopnosti byly zjevné na první pohled. Jeho schopnost však byla stejně jako ta moje skrytá, nepostřehnutelná, dokud se sám nerozhodl ji odhalit.

Shade zavrtěl hlavou. „Na jeden skok ne, je to moc daleko. Navíc bych radši běžel a šetřil síly.“ Oči mu potemněly. „Než je budeme skutečně potřebovat.“

Souhlasně jsem přikývla. Na vlastní kůži jsem věděla, jaké to je být vyčerpaný vlastními schopnostmi, téměř neschopný pohybu, natož boje.

„A kam berou Cala?“

Kilorn se při té otázce zamračil.

„Ať se propadnu, jestli mě to zajímá.“

„Mělo by,“ vyštěkla jsem na něj, ačkoli se mi hlas chvěl nejistotou. *Ne. Nemělo by. Ani mě by to nemělo zajímat. Pokud je princ fuč, musím to nechat být.* „Může nám pomoci se z toho dostat. Může bojovat s námi.“

„Uteče nebo nás pozabíjí, jakmile mu k tomu dáme příležitost,“ vyjel na mě a strhl si z tváře rudý šátek, aby ukázal hněv skrývající se pod ním.

V hlavě jsem spatřila Calův oheň. Spaloval vše, co mu stálo v cestě, od kovu až po maso. „Zabít vás mohl už dávno.“ Nepřeháněla jsem a soudě podle toho, že se Kilorn znovu zamračil, to věděl i on.

„Tak nějak jsem čekal, že vy dva z toho nekonečného štekání vyrostete,“ ozval se Shade, který se postavil mezi nás. „Jsem to ale hlupák.“

Kilorn skrz zaťaté zuby procedil omluvu, já ale ani náhodou. Soustředila jsem se na stíhačky, položila jsem se do rytmu tlukotu jejich elektrických srdcí. Ten s každou vteřinou ochaboval a vzdaloval se dál a dál. „Letí pryč. Pokud chceme vyrazit, pak musíme jít hned.“

Bratr i Kilorn se na mě tak zvláštěně podívali, ale ani jeden z nich neprotestoval. „Tudy,“ řekl Shade a ukázal skrz stromy. Vedla skrz ně úzká, téměř nepostřehnutelná pěšinka. Špína z ní byla smetená a pod ní prosvítal kamenný a asfaltový podklad. Shade mě znovu vzal za ruku a Kilorn vyrazil rychlým tempem, kterému jsme se přizpůsobili. Škrábaly nás větve, které se rozprostíraly nad neustále se zužující pěšinou, až už nebylo možné, abychom běželi vedle sebe. Ale místo aby mě Shade pustil, stiskl mi ruku ještě pevněji. A pak mi došlo, že mě vlastně vůbec nesvívá on. To vzduch, *svět* kolem. Úplně všechno jako by se vmžiku tak nějak smrškló. A pak už jsme se vynořili na druhé straně stromů a ohlédlí se, právě když se z temného porostu prodrál i Kilorn.

„On ale běžel před námi,“ zamumlala jsem nahlas a těkala očima z pěšiny na Shadea. Popošli jsme doprostřed ulice, nad námi jen nebe a kouř. „Ty...“

Shade se zazubil. Vzhledem k tomu, že v dáli kvílely stíhačky, vypadalo to nepatřícně. „Řekněme, že jsem... skočil. Dokud se mě držíš, můžeš se mnou,“ vysvětlil a rychle nás nahnal do další uličky.

Při představě, že jsem se právě *teleportovala*, se mi rozbušilo srdce, málem jsem dokonce zapomněla na to, v jak složité situaci se nacházíme. Zvuk stíhaček mi to ale hned připomněl. Severně od nás další střela zasáhla nějakou budovu, která se zřítila k zemi s duněním jako při zemětřesení. Uličkou se prohnala vlna prachu, která nás zahalila do další šedé vrstvy. Na kouř a oheň jsem už byla tak zvyklá, že jsem ho téměř nevnímala, dokonce i když se z oblohy začal snášet prach jako vločky sněhu. Zůstávaly v něm naše stopy. Možná to bude to poslední, co po nás zůstane.

Shade věděl, kam a jak běžet. Ani Kilorn nezůstával pozadu, ačkoli ho tížila zbraň. Doběhli jsme zpět k té široké ulici. Od východu se špínou a prachem začínaly prodírat sluneční paprsky, které s sebou přinášely slanou vůni moře. Západně ležela jako padlý obr první sestřelená budova a úplně nám znemožňovala vrátit se k vlaku. Okolo nás se rozkládaly jen železné konstrukce domů, hromady rozbitého skla a zvláštní kusy zašlých bílých desek, jako v nějakém království z trosk.

Co to asi bylo? napadlo mě. *Julian by to věděl.* Jen vzpomínka na jeho jméno mě bolela, tak jsem ji rychle zahнала. Prašným vzduchem prolétlo několik dalších rudých šátků a já hledala známou postavu. Jenomže jsem Cala nikde neviděla a dostala jsem příšerný strach.

„Bez něj nikam nejdu.“

Shade se ani neobtěžoval ptát, koho mám na mysli. Věděl to.

„Princ jde s námi, máš moje slovo.“

Moje odpověď jako by mi rázem rozerval vnitřnosti. „Tvému slovu nevěřím.“

Shade byl voják. Život měl všelijaký jen ne snadný a bolest mu rozhodně nebyla cizí. Přesto ho mé prohlášení hluboce zasáhlo. Viděla jsem mu to na očích.

Omluvím se mu později, chlácholila jsem samu sebe.

Pokud tedy nějaké později vůbec bude.

Nad hlavami nám prosvištěla další střela, která dopadla o několik ulic dál. Vzdálené zadunění výbuchu ale nemohlo přehlušit ještě ostřejší a děsivější zvuk, který nás začínal obklopotvat.

Zvuk tisíce pochodujících nohou.